

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a 2011. év április hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A közúti veszélyeztetés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 29.Bf.9272/2009/3. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

A vádlottat az ellene cserbenhagyás vétsége (Btk. 190. §) miatt emelt vád alól ***felmenti.***

A kiszabott büntetést a halmazati büntetés jelölésének mellőzésével 400 (négy száz) napi tétel pénzbüntetésre ***enyhíti.***

A pénzbüntetés összege így 120.000 (egyszázhuszezer) forint.

A közúti járművezetéstől eltiltást „B” kategóriára korlátozza.

A bíróság a közúti járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés tartamába a 2006. szeptember 20. napjától 2008. november 19. napjáig terjedő időt rendeli beszámítani.

A másodfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helyben hagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2009. június 23. napján kihirdetett 15.B.VI-VII.K.33.983/2007/18. számú ítéletével a vádlott bűnösségét közúti veszélyeztetés

büntetésében (Btk. 186.§ (1) bekezdés) állapította meg. Ezért őt 400 napi tétel, napi tétel összegenként 300 Ft, összesen 120.000 Ft pénzbüntetésre és a közúti járművezetéstől 1 év 8 hónap eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, továbbá a közúti járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés tartamába a 2006. szeptember 20. napja óta eltelt időt beszámítani rendelte.

Rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Ugyanakkor a vádlottat az ellene a Btk. 190.§-ába ütköző cserbenhagyás vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárás során beszerzett igazságügyi műszaki szakértői vélemény alapján azt állapította meg a vádirati tényállástól eltérően, hogy a vádlott és a sértett gépkocsijának érintkezése, ütközése nem volt kétséget kizáró módon bizonyítható az eljárás során, ám ha esetleg a két jármű mégis érintkezett a vádlott fordulási manővere közben, ez akkor sem volt észlelhető a vádlott számára. Ezért a közúti baleset megállapítására, ennek következtében pedig a cserbenhagyás vétsége megállapítására sincs mód.

Ugyancsak rögzítette az elsőfokú bíróság a tényállásában, hogy akkor, amikor a vádlott elhajtott a gépjárművével a helyszínről, a sértettet nem lökte el a gépkocsijával, ellenkezőleg a sértett önként félreállt a jármű útjából és így volt lehetséges a vádlott számára a helyszín elhagyása.

Az elsőfokú bíróság azt is rögzítette, hogy erre figyelemmel a sértett személyi sérülése bekövetkezésének reális lehetősége nem is állott fenn, ezért a bíróság a vádlottat a Be. 331.§ (1) bekezdése alapján a Be. 6.§ (3) bekezdés b) pontjára is figyelemmel az ellene cserbenhagyás vétsége miatt vád alól felmentette.

Ugyanakkor a vádlott terhére kétséget kizáró módon bizonyítottanak látta a Btk. 186.§ (1) bekezdésébe ütköző közúti veszélyeztetés büntetének megállapítását.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a cserbenhagyás vétsége tekintetében történt felmentő rendelkezés miatt, e cselekményben való bűnösségének megállapításáért és halmazati büntetés kiszabásáért.

Az ügyészség fellebbezésében kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság enyhítő szakasz alkalmazásával szabta ki a vádlottal szemben a büntetést, annak ellenére, hogy a vádlott alapvető közlekedési szabályokat segezt meg tudatosan. A szabályszegések súlyára és jellegére figyelemmel mindenképpen próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés, valamint pénzmellékbüntetés kiszabása és hosszabb tartamú közúti járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása indokolt.

A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2010. március 18. napján kelt 29.Bf.9272/2009/3. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 190.§-ába ütköző cserbenhagyás vétségében

is. A kiszabott büntetést halmazati büntetésnek jelölte meg, egyben annak tartamát 540 napi tétel pénzbüntetésre súlyosította. Így a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés összege 162.000 Ft volt. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybehagyta.

A másodfokú határozat ellen a vádlott és a védője jelentettek be fellebbezést nyilvánvalóan a cserbenhagyás vétségében történő bűnösség megállapítása miatt, felmentés végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.404/2010/1. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen a bejelentett vádlotti és védői fellebbezést alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az első- és a másodfokú bíróság is a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárást. Kifogásolható azonban az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási eljárás végén tartott iratismertetésével kapcsolatosan, hogy a jegyzőkönyv alapján nem állapítható meg, hogy a tárgyalás anyagává tett és a jegyzőkönyvben felsorolt okiratokat a tanács elnöke felolvasta, vagy csupán ismertette e.

Az ügyészi álláspont szerint azonban ez csak relatív eljárási szabálysértésként értékelhető, mivel a tárgyalási jegyzőkönyvekből megállapítható, hogy az iratok tárgyalás anyagává tétele az eljárás korábbi szakaszában szabályosan megtörtént, így mindez az ügy érdemi felülbírálatát nem érinti.

Az ügyészi álláspont szerint az első- és a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, így irányadónak tekintendő a harmadfokú eljárásban is.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság okszerűen és törvényesen állapította meg a vádlott bűnösségét a cserbenhagyás vétségében, mivel a Fővárosi Bíróság jogi álláspontja felel meg a kialakult gyakorlatnak.

A kiszabott büntetés mértéke megfelelő, ezért összességében a Fellebbviteli Főügyészség a Fővárosi Bíróság határozatának a helybenhagyását indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság határozatának helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a cserbenhagyás vétségének megállapíthatóságához balesettel érintett személy jelenléte is kell, a jelen ügyben azonban nem volt baleset. A két jármű nem ütközött, ha mégis érintkezett a két jármű, az nem hordozta magában a személyi sérülés bekövetkezésének lehetőségét. A vádlott az események végén nem lökte fel a sértettet, így nem volt sérülés sem, amiről a vádlottnak meg kellett volna győződnie, ezért a terhére a cserbenhagyás vétségét nem lehet megállapítani. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a pénzbüntetés mértékének további csökkentése indokolt.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A harmadfokú bíróság a Be. 387.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében felülbírálta abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az első-, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e vagy sem.

Ennek során a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az első- és a másodfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le.

Reagálva a Fellebbviteli Főügyészség okiratok ismertetésével kapcsolatos álláspontjára, leszögezi az ítélőtábla, hogy időközben az okiratokra vonatkozó szabályok 2011. március 1. napjától megváltoztak, a jelenleg hatályos eljárási törvény szerint az okiratok ismertetése perrendszerű, ezért ezt a kifogásolt hiányosságot még relatív szabálysértésként sem lehet értékelni.

A harmadfokú bíróság ezen túlmenően rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság a tényfeltáró kötelezettségének az eljárás során lényegében maradéktalanul eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte. E mérlegelési tevékenysége kellően alapos és logikus volt, az azokból levont következtetései is helytállóak voltak, melyekkel a Fővárosi Ítélőtábla is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett a szükséges mértékben.

E körben azonban szükséges kiemelni, hogy míg az elsőfokú bíróság a jogi indokolási kötelezettségét a közúti veszélyeztetés büntette vonatkozásában hiánytalanul teljesítette, ugyanez a cserbenhagyás vétségére vonatkozóan már nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság ugyanis az eljárása során a cserbenhagyás vétsége tekintetében elsődlegesen azt vizsgálta - és ezt is indokolta meg részletesebben a határozatában -, hogy a vádlott és a sértett gépjárműve ütközött-e a baleset helyszínén vagy nem.

E körben igazságügyi műszaki szakértői bizonyítást vett fel, amelynek eredményeként azt állapította meg, hogy kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy a két jármű összeütközött akkor, amikor a vádlott a saját terepjárójával megfordulni szándékozott, ugyanakkor ez nem is zárható ki. Azt azonban a műszaki szakértői vélemény alapján egyértelműen rögzítette, hogy az esetleges ütközés esetén sem kellett azt a vádlottnak észlelnie. Mivel pedig a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a Be. 4.§-ának értelmében nem lehet a vádlott terhére értékelni, ezért az elsőfokú bíróság a vádlottat az ellene cserbenhagyás vétsége miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette.

Megállapítható azonban, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vizsgálta a vádlott és a sértett közötti konfliktus második felében, a parkolóban lejátszódó történéseket. E körben azt állapította meg, hogy a sértettet nem lökte el a gépkocsijával a vádlott akkor, amikor a helyszínről távozni akart. A vádlott útja

ugyanis azért vált szabaddá, mert a sértett félreállt a gépkocsi útjából Így pedig személyi sérülés reális lehetősége nem állt fenn.

Megállapította a harmadfokú bíróság tehát, hogy az elsőfokú bíróság érintette ugyan az eseménysorozat második felében lejátszódott történéseket, ugyanakkor e körben a tényállás részletes indokolásával és a jogi indokolással is adós maradt.

Lényegében ezt kifogásolta a másodfokú bíróság is a határozatában.

A másodfokú eljárás tekintetében a Fővárosi Ítéltábla ugyancsak megállapította, hogy az eljárás a Be. szabályainak megfelelően folyt le. A Fővárosi Bíróság az elsőfokú bíróság által beszerzett bizonyítékokat elégségesnek találta és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást is megalapozottnak tekintette, annak kiegészítését, illetve helyesbítését nem tartotta indokoltnak.

Mindössze azzal pontosította az elsőfokú határozatot, hogy a vádlott a gépjárművezetői engedélyét 2008. november 19. napján visszakapta, értelemszerűen tehát a közúti járművezetéstől eltiltás mellékbüntetésbe történő beszámítás is eddig az időpontig terjed.

A cserbenhagyás vétsége tekintetében a Fővárosi Bíróság hangsúlyozta, hogy a tényállásból levont jogi következtetés és annak a jogi indokolása téves.

A Fővárosi Bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság elsődlegesen arra alapozta a felmentő rendelkezését, hogy a két jármű között érintkezés, ütközés nem jött létre, illetve, ha ez mégis megtörtént, akkor ez a vádlott számára nem kizárható módon nem volt érzékelhető.

Kifogásolta ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság bár a tényállásában megállapította, hogy a vádlott által vezetett jármű többször a sértett testéhez ért, e vonatkozásban azonban már ténylegesen nem vizsgálta a vádlott és a sértett balesettel érintettségének tényét.

A Fővárosi Bíróság hangsúlyozta, hogy azáltal, hogy a vádlott a gépkocsijával - a tényállásban írtaknak megfelelően - a sértett testéhez ért, „annak többször nekiütközött”, miközben folyamatosan haladt előre a gépjárművel, ezért a vádlott a balesetben érintett járművezetőnek tekintendő. Egy mozgásban lévő gépjárművel érintkezett tehát több alkalommal a sértett teste, így az érintkezés erőbehatását is értékelnie kellett volna az elsőfokú bíróságnak a sértett személyi sérülése reális lehetőségének a bekövetkezése szempontjából.

Hangsúlyozta a Fővárosi Bíróság, hogy ennek a vizsgálatával az elsőfokú bíróság teljes mértékben adós maradt.

E körülményeket vizsgálva a Fővárosi Bíróság megállapította, hogy a sértett és a tanúk vallomása szerint a vádlott által vezetett terepjáró „maga előtt lökdöste, maga előtt tolta a sértettet”. Mindebből pedig az következik, hogy a vádlott a sértett testi épségét közvetlen veszélynek tette ki, ezáltal a sértett testének a gépjárművel történő többszöri érintkezése a sértett sérülésének a konkrét lehetőségét hordozta

magában, amely a Fővárosi Bíróság álláspontja szerint már többletelemként értékelhető a testi épséget veszélyeztető szándékhoz képest.

Kiemelte a Fővárosi Bíróság, hogy a Btk. XIII. Fejezetében írt közlekedési bűncselekmények közül a cserbenhagyás vétsége bűnhalmazatban áll azokkal a cselekményekkel, amelyek esetében a törvény már a veszélyhelyzet előidézését is elkövetési magatartásként határozza meg akkor, ha az elkövető a szándékán túlmenően létrejövő baleset esetén a Btk. 190.§-ában megjelölt kötelezettségeket - megállási és meggyőződési kötelezettség - elmulasztja.

A Fővárosi Bíróság kifejtett véleménye szerint jelen ügyben a vádlott a veszélyhelyzetet szándékosan idézte elő akkor, amikor a járművét mozgásba hozta, annak ellenére, hogy a sértett közvetlenül a jármű előtt állt, éppen azért, hogy annak a helyszínről való elhaladását megakadályozza. Ezt követően azonban a jármű a sértett testének ütközött és ez már a Fővárosi Bíróság álláspontja szerint a közvetlen veszélyhelyzeten túl a sértett sérülésének lehetőségét is magában hordozta. Erre azonban a vádlott szándéka már nyilvánvalóan nem terjedhetett ki, hiszen ebben az esetben a cselekménye szándékos testi sértés bűncselekménynek minősülne. Mivel azonban az érintkezés ténye miatt a sértett személyi sérülésének reális lehetősége is fennállott, így értelemszerűen a vádlottnak eleget kellett volna tennie a KRESZ 58.§ (1) bekezdésében írtak szerinti megállási és meggyőződési kötelezettségének.

Hangsúlyozta a Fővárosi Bíróság, hogy bár látható sérüléseket a sértett nem szenvedett el, azonban akár belső, akár más jellegű sérülések elszenvedésének a lehetősége fenn állt a testének ütköző gépkocsi által okozottan, amely mindenképpen indokolta volna a vádlott részéről, nem csak azt, hogy megálljon a gépkocsival, hanem azt is, hogy abból kiszállva meggyőződjön arról, hogy a sértett nem sérült-e meg, illetve nem szorul-e segítségnyújtásra. Mivel ennek a kötelezettségének nem tett eleget, ezért a Fővárosi Bíróság álláspontja szerint a terhére a cserbenhagyás vétségének elkövetése is megállapítható.

A harmadfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által is irányadónak elfogadott tényállás a Be. 351.§ (2) bekezdése szerinti részbeni megalapozatlanságban szenved, mert részben hiányos, részben pedig iratellenes ténymegállapítást tartalmaz. Ezért, a Be. 388.§ (2) bekezdése alapján a megállapított tényállást a következők szerint változtatja meg.

Az elsőfokú ítélet 2. oldal utolsó és 3. oldal első mondatát a következők szerint helyesbíti.

Ennek ellenére a vádlott elindult és kb. 3-5 méter távolságot úgy tett meg, hogy a gépkocsija előtt hátrafele lépkedő, majd megálló sértettet a járművével követte majd az álló sértett előtt közvetlenül megállt a járművével. Az ilyen módon szakaszosan történő előrehaladása közben egy alkalommal a gépjármű eleje a sértett testéhez ért.

Az ítélet 3. oldal 2. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértettnek a gépkocsival történő érintkezése során sérülése nem keletkezett.

Az elsőfokú ítélet 2. oldal 6. bekezdését azzal pontosítja, hogy a vádlott $\frac{1}{2}$ -ed tulajdoni hányadú ingatlanának értéke kb. 18 millió forint és már nincs személygépkocsi vagyona (5. sorszámú harmadfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal).

A tényállás fenti pontosításával kapcsolatban a következőkre utal az ítélet tábla. Nem helytálló az elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdés első mondatában rögzített azon tény, hogy a sértett a tárgyaláson a feljelentésében és a nyomozati vallomásában foglaltakat fenntartotta.

Megállapítható ugyanis, hogy éppen a vádlott gépjárművének a helyszínről történő elhaladását közvetlenül megelőző történésekre vonatkozóan a sértett következetesnek egyáltalán nem mondható vallomásokat tett és a tárgyaláson is ellentmondásosan nyilatkozott a vádlott által vezetett jármű haladásával kapcsolatban. Tett olyan vallomást, „hogy egyszer vagy kétszer történt a lökdösődés” (2009. április 9.-i jkv. 5. oldal), míg többszöri érintkezésre lehet következtetni e jegyzőkönyv 6. és 8. oldalán rögzített azon szóhasználatából, hogy a „lökdösés” úgy történt, hogy ...”

Ugyanakkor ugyanezen jegyzőkönyv 8. oldalán bírói kérdésre a következőket mondta: „Nem nagy gázzal jött nekem, és nem tolt nagy gázzal folyamatosan. Nem tántorodtam hátra, észleltem, hogy hozzám ért az autó, már hátra is léptem. Egyszer volt csak, hogy az autó hozzám ért és hátratolt. Amikor beláttam, hogy csak jön felém és semmi értelme annak, amit teszek, akkor hátraléptem és oldalra álltam, nem ő lökött el, én tértem ki a terepjáró elől.”

A Fővárosi Ítélet tábla álláspontja szerint egyértelműen megállapítható, hogy a sértett a nyomozati eljárás során a történeteknek erre a részére vonatkozóan tett vallomását a tárgyaláson nem tartotta fenn. Többszöri bírói kérdés után végül úgy nyilatkozott, hogy egy alkalommal érintkezett a jármű a testével, a többi esetben azonban a jármű csak követte az ő hátrafelé történő mozgását és közvetlen előtte megállt.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a sértettnek ezt a vallomását kell irányadónak tekinteni, mert a kihallgatása végén ezt a nyilatkozatot tette és végül ezt a vallomását tartotta fenn.

Hangsúlyozza az ítélet tábla, hogy hasonló tartamú vallomást tett a tanú¹ is a nyomozati eljárás során (nyom. iratok 157. oldal): „A terepjáró eleje hozzáért a férfi hasához és mellkasához. Ezután a férfi a terepjáró előtt egy-két lépést hátrébb lépett. A terepjáró vezetője pedig a motort felbőgögetve elindult az előtte hátráló férfi felé, haladt utána. Egy-két lépés után megállt a terepjáró előtt; a terepjáró vezetője, amikor az előtte megálló férfihez hozzáért a terepjáró eleje, megállt.”

A Fővárosi Ítéltábla e tanú, valamint a tanú2 vallomásaival szemben a sértett által a tárgyaláson előadottakat tekintette irányadónak.

E vallomásból pedig ítéleti bizonyossággal és kétséget kizáróan csak azt lehetett megállapítani, hogy a vádlott a gépkocsijával az előtte hátrafelé lépegető sértettet követte, amikor a sértett megállt, akkor a gépjárművel ő is megállt, ám eközben egy alkalommal a jármű eleje a sértett testéhez ért.

Az ekként megtett út hosszára vonatkozóan is eltérő és ellentmondásos vallomások álltak a bíróság rendelkezésére, amelyek közül a Fővárosi Ítéltábla ugyancsak a sértett tárgyalási vallomását (tárgyalási jkv. 9. oldal) tekintette irányadónak. Eszerint a sértett öt-hat lépést ment hátrafelé úgy, hogy a lépései kb. fél méteresek lehettek. Ezt alapul véve helyesnek tekinthető az elsőfokú bíróság által az ítéleti tényállásban rögzített három méteres útszakasz, amelyet a vádlott és a sértett ilyen módon tett meg.

Minderre figyelemmel iratellenesnek tekintendő mind az első-, mind pedig a másodfokú bírósági határozatban a többszöri lökdösésre, és a vádlotti járművének a sértett testével történő többszöri érintkezésére vonatkozó ténymegállapítás, csakúgy, mint „a sértettet maga előtt tolta” kifejezések használata, melyeket ezért az ítéltábla a tényállásból és mindkét határozatból kirekesztett.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekre tekintettel az elsőfokú ítélet 6. oldal 7. bekezdés utolsó mondatában írtakkal - így személyi sérülés reális lehetősége nem állt fenn - egyetértett ugyan, azonban szükségesnek tartja annak hangsúlyozását, hogy ennek a ténymegállapításnak az indokolásával, és a ténymegállapítás alapjául szolgáló történések tényállásban történő rögzítésével az elsőfokú bíróság teljes mértékben adós maradt.

A másodfokú bíróság helyesen ismerte fel ezt a hiányosságot, azonban a határozata 3. oldalán kifejtettek az ítéltábla álláspontja szerint a jelen ügyre nem alkalmazhatók.

A hivatkozott másodfokú bírósági okfejtés ugyanis döntően a közúti veszélyeztetés bűncselekményének jogi indokolása körébe tartozik, és a vádlott bűnösségének e bűncselekményben történt megállapítását támasztja alá. Ez az érvelés azonban a cserbenhagyás vétségére nem vonatkoztatható.

A másodfokú bíróság ugyanis ebben az okfejtésében nem adott magyarázatot arra, hogy a Btk. 190.§-ában megfogalmazott megállási és meggyőződési kötelezettséget jelen ügyben, milyen objektív körülmények alapján belátható baleseti sérülés lehetősége alapozta meg.

Az egész eseménysort vizsgálva rögzíthető, hogy a két jármű ütközése az eljárás során nem volt bizonyítható, ugyanakkor azt a műszaki szakértő is megállapította, hogy a két jármű esetleges érintkezés során a közlekedési eseményt a vádlottnak nem feltétlenül kellett észlelnie. E körben tehát nyilvánvalóan nem róható a vádlott

terhére a megállási és meggyőződési kötelezettség elmulasztása, hiszen nyilvánvaló volt, hogy a sértetti jármű vezetője és utasai ekkor nem sérülhettek meg.

Ami pedig az eseménysor végén lezajló történésekkel illeti, egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott pontosan meg volt győződve arról, hogy a sértettnek sérülése nem keletkezett és nem is keletkezhetett.

A harmadfokú bíróság által helyesbített tényállásból ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott a terepjárójával egy alkalommal érte el a sértett testét és erre is az eseménysor elején került sor. Ezután a sértett folyamatosan hátrált a vádlott járműve előtt, majd megállt és ezt a mozgását folytatta mindaddig, amíg a vádlott gépkocsija elől félrelépve, annak szabad utat nem biztosított.

Abból kiindulva, hogy a sértett teste egyetlen alkalommal érintkezett a vádlott járművével, továbbá megállapítva azt, hogy ezen érintkezés alkalmával nem esett el, egyensúlyából nem billent ki, nem hajdult föl, sem olyan kijelentést, sem olyan magatartást nem tanúsított, amelyből arra lehetett volna következtetni, hogy számára ez az érintkezés fájdalommal járt, egyértelműen arra következtethetett a vádlott, hogy az érintkezéssel önmagában a sértettnek sérülést nem okozott. A sértettnek az ezt követően tanúsított magatartása, a folyamatos hátralépése és megállása ugyancsak ezt közvetítette a vádlott felé. Nyilvánvaló, hogy ilyen körülmények között joggal és alappal következtethetett a vádlott arra, hogy a sértett semmilyen sérülést nem szenvedett el akkor, amikor a teste a gépkocsival érintkezett.

Hangsúlyozza az ítélőtábla, hogy a töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a csekély koccanással, illetve jelentéktelen erőbehatás folytán bekövetkező ütközéssel járó esetekben, - amikor mindenki számára kétségtelen, hogy személyi sérülés nem történhetett- , akkor a cserbenhagyás vétsége sem állapítható meg.

Kiemelendő az is, hogy a közlekedési balesetben érintett jármű vezetője számára a baleset helyszínén a Btk. 190.§-a szerinti megállási kötelezettség kizárólag azt a célt szolgálja, hogy az érintett jármű vezetője megálljon és győződjön meg arról, hogy van-e sérült, illetve nem szorul-e bárki az életét vagy testi épségét közvetlenül fenyegető veszély miatt segítségnyújtásra.

E kötelezettség tehát a balesettel összefüggésben keletkező személyi sérülések ellátásának a célját szolgálja és kizárólag akkor áll fenn, ha a baleset jellegéből, körülményeiből adódóan a személyi sérülés bekövetkezésének objektív lehetősége fennáll.

Jelen esetben azonban a sértett testének és a már szinte álló helyzetben lévő járműnek a kis erejű érintkezése a sérülés előidézését reálisan nem hordozta magába. Ezen túlmenően pedig egyéb olyan esemény nem történt, amelynek során a sértett bármilyen sérülést elszenvedhetett volna.

Ugyancsak töretlen az ítélkezési gyakorlat a tekintetben is, hogy testi sérülés reális előidézésének hiányában a baleset résztvevője a cserbenhagyás vétségét akkor sem követi el, ha megállási és meggyőződési kötelezettségének nem tett eleget.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint jelen esetben is erről van szó. A vádlott ugyanis pontosan látta, hogy a sértett folyamatosan és akadálytalanul folytatja a mozgását, és semmi jelét nem adta annak, hogy az érintkezés során bármilyen sérülést elszenvedett volna. Éppen ezért nem elvárható követelmény az egyébként is a helyszín elhagyására törekedő vádlottól az, hogy kiszállva a gépkocsijából a szemmel láthatóan sérülésmentes sértetthez odamenjen s megkérdezze tőle, hogy nem sérült-e meg.

A vádlott felé a sértett sérülésmentességére ugyanis kellő információt nyújtott a helyszín elhagyásáig még hátralévő idő és a sértett ezalatt tanúsított magatartása. A vádlottnak tehát nem volt, nem is lehetett olyan objektív tényre vonatkozó észlelése, amelyből a sértett bármiféle sérülésére következtethetett volna (BH 2004. 308.).

Hangsúlyozza az ítélőtábla e körben, hogy a cserbenhagyás vétségének elkövetője, a baleset helyszínén való megállási és meggyőződési kötelezettségét kizárólag akkor szegi meg, ha a közlekedési baleset jellegéből adódóan alappal feltételezhető, hogy annak következményeként az érintett személyi sérülést elszenvedhetett. Jelen ügyben azonban ilyen információ a vádlott számára nem volt.

Bár a másodfokú bíróság ítéletének 3. oldal 2. bekezdésében kifejtettekkel az ítélőtábla maradéktalanul egyetért, azonban leszögezi, hogy jelen ügyben nem erről van szó.

Nem vitatható, hogy jelen ügyben a vádlott a helyszín elhagyása érdekében megszegve a KRESZ előírásait szándékos veszélyhelyzetet idézett elő, amely magában hordozta a sértett testi épségének közvetlen veszélyét is.

A jármű és a sértett testének az érintkezése a vádlott szándékán túlmenően létrejött közlekedési balesetnek tekintendő, amelynek során azonban a vádlott számára pontos információ állt a rendelkezésére arra vonatkozóan, hogy a sértett semmiféle sérülést nem szenvedett el.

Ilyen körülmények között pedig a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint e bűncselekményt a vádlott terhére megállapítani nem lehet.

Ezért a Be. 398.§ (1) bekezdése alapján a Fővárosi Bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat az ellene a Btk. 190.§-ába ütköző cserbenhagyás vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

A büntetés kiszabása körében az első- és a másodfokú bíróság is helyesen sorolta fel a vádlott javára és terhére értékelhető enyhítő körülményeket, melynek helyesbítése, illetve kiegészítése mindössze annyiban indokolt, hogy a további időmúlás enyhít a vádlott oldalán.

A bűnösségi kör szűkülésére és a további időmúlásra tekintettel azonban az ítélőtábla a halmazati szabályokra utalás mellőzésével a kiszabott pénzbüntetés napi tétel számát és a vádlott vagyoni viszonyainak változására tekintettel a napi tétel összegét is csökkentette.

A vádlott eseménymentes közlekedési múltjára és az egyéb enyhítő körülményekre tekintettel pedig lehetőséget látott a Btk.58.§ (2) bekezdése alapján arra, hogy a járművezetéstől eltiltást a B kategóriájú járművekre korlátozza.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla a másodfokú határozatot a Be. 398.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 397.§-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év április hó 8. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 29.Bf.9272/2009/3. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.186/2010/5. számú ítéletében írt változtatással 2011. év április hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. év április hó 8. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő